

Necrològica

MANUEL RIBAS I MUNDÓ. In memoriam. (1937-2010)

Edelmira Domènech i Llaberia

Acadèmica numerària.

RECORD D'ESTUDIANT. Vaig conèixer Manel Ribas l'any 1954, el primer dia de classe d'Anatomia. Vam saber que venia dels jesuïtes de Sarrià, amb fama de ser l'alumne amb més bona nota de batxillerat de tot l'estat. Així continuà durant la carrera, amb matrícules, sent l'expedient més brillant de la promoció i premi extraordinari. Doctor el 1967, també amb P.E. Durant la carrera vam coincidir en un treball de voluntariat a les barraques de Can Tunis. Després sortí a l'estranger, amb l'Anna i els fills, per especialitzar-se: Suïssa, Alemanya, Estats Units, Anglaterra. La seva capacitat intel·lectual i de treball li permetia agafar moltes coses i no posar-se límits. Ell tenia la imatge de l'internista general que havia viscut a l'escola d'Agustí Pedro Pons. Malauradament massa aviat la salut no el va acompanyar i això, i les circumstàncies de la medicina pública no li van permetre assolir tot el que volia i podia. Feta aquesta visió més personal analitzem què va fer el professor Ribas-Mundó.

ACTIVITAT COM A METGE. Nasqué el 13 de març de 1937 a Salamanca i morí a Barcelona el 19 d'abril de 2010. Fou catedràtic de Patologia Mèdica de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) des de 1979 fins a la jubilació i Cap del Departament de Medicina de l'Hospital Germans Trias de Badalona. Era de nissaga de metges. L'avi, Manuel Ribas i Perdigó, era adjunt amb el doctor Bartomeu Robert, i membre d'aquesta Acadèmia des de l'any 1898. Després va ser-ne president des del 1925 fins a la seva mort el 1927, als 68 anys. El doctor Ribas tenia doncs relació familiar fonda amb l'Acadèmia, i em consta que li feia il·lusió esdevenir un dia membre numerari. No li faltaven ni preparació ni mèrits. El seu pare, Antoni Ribas i Casas, fou un otorrino de prestigi a Barcelona.

Durant els estudis fou intern de sala de la Clínica Mèdica A, La seva vocació era la medicina interna. Després hi ha deu anys de formació intensa, més en el camp de l'hematologia. L'empremta de Pere Farreras, creador de l'escola, fou decisiva. Té formació internacional, en països de parla alemanya, a Freiburg i Zurich, 1963-65 i encara una estada, en l'ambient anglosaxó, a Boston, entre 1968 i 1970. Aleshores torna i està en la línia de sortida d'una carrera acadèmica que s'albira serà brillant. Segueix a la facultat de medicina de Barcelona, integrant-se en l'equip del doctor Rozman. És professor agregat numerari el 1974 i dirigeix el servei de la Clínica Mèdica B, que havia portat el doctor Soriano.

És cap d'estudis de la Facultat. Tot va bé. El 1976 guanya la càtedra de Mèdica de Santiago, on està dos anys.. El 1979 passa a la UAB i és cap del servei de Medicina de Badalona. Aquí comencen els entrebancs. A l'Hospital Clínic, en temps del doctor Pedro Pons, estàvem ben acostumats, amb una escola que ja portava més de trenta anys en unes mans excepcionals.. Ribas es va trobar a Badalona amb un servei i una universitat que estaven lluny del que ell hauria somniat.

L'OBRA CIENTÍFICA. Autor de molts treballs de medicina interna i d'hematologia en revistes d'impacte i també més d'una dotzena de capítols de llibres. En els primers deu anys de llicenciat, fins a 1970 publica 42 treballs, d'ells 25 a Medicina Clínica. També n'hi ha una bona representació en revistes de fora, nou treballs, entre ells a Lancet, Blood, i Acta Haematologica. Fins a 1990 aporta 125 articles en revistes científiques. La major part, gairebé 60 treballs, es va publicar a «Medicina Clínica»; també a «Sangre». Entre les estrangeres cal destacar les quatre aportacions a Lancet.

